

V I Lenin

Alla ut i kamp mot Denikin!

Brev från RKP(b):s CK till partiorganisationerna

Juli 1919

De två viktigaste vitgardistiska generalerna var Anton Denikin (1872–1947) och Aleksandr Koltjak (1874-1920). Av dessa utgick Koltjak¹ från Sibirien, medan Denikin agerade i Sydryssland (inkl. Ukraina). I juni-november 1918 genomförde Denikin en framgångsrik militär offensiv ("andra Kuban-kampanjen"), som tvingade tillbaka de röda. Sommaren/hösten 1919 försökte Denikin avancera mot Moskva (det är denna offensiv Lenin syftar på). Men denna offensiv (liksom Koltjaks) misslyckades.²

Lästips (om inbördeskriget): Kapitlet "Republiken beväpnas" i Isaac Deutschers [Den väpnade profeten](#)

Kamrater! Ett av de mest kritiska ögonblicken, sannolikt rentav det mest kritiska, för den socialistiska revolutionen har kommit. Utsugarnas, godsägarnas och kapitalisternas, försvarare, både ryska och utländska (främst engelska och franska), gör ett desperat försök att återupprätta makten i Ryssland åt dem som plundrar folket på resultatet av dess arbete, åt godsägarna och utsugarna, för att stärka deras makt som är på nedåtgående världen över. De engelska och franska kapitalisterna har misslyckats med sin plan att erövra Ukraina med egna trupper; de har misslyckats med sitt stöd åt Koltjak i Sibirien; Röda armén rycker modigt framåt i Ural med hjälp av uralarbetarna, vilka reser sig som en man, och närmar sig Sibirien för att befria det från därvarande härskares, kapitalisternas, oerhörda förtryck och brutalitet. Slutligen har de engelska och franska imperialisterna också misslyckats med sin plan att erövra Petrograd medelst en kontrarevolutionär sammansvärjning, där ryska monarkister, kadeter, mensjeviker och socialistrevolutionärer, inte ens vänstersocialistrevolutionärerna undantagna, deltog."

Nu gör de utländska kapitalisterna ett desperat försök att återupprätta kapitalets förtryck genom en anstormning från Denikin, vilken de har bistått – liksom de tidigare bistod Koltjak – med officerare, utrustning, ammunition, stridsvagnar etc etc.

Arbetarna och bönderna, sovjetrepubliken måste spanna alla sina krafter för att slå tillbaka Denikins anstormning och besegra honom utan att Röda arméns segerrika framryckning mot Ural och Sibirien hejdas. Detta är

Huvuduppgiften för ögonblicket

Alla kommunister först och främst, alla som sympatiserar med dem, alla hederliga arbetare och bönder, alla sovjetfunktionärer måste *rycka upp sig på militärt sätt, maximalt* överföra sitt arbete, sina ansträngningar och omsorger *på de direkta krigsuppgifterna*, på ett snabbt avvärijande av Denikins anstormning, och inskränka och omordna hela sin övriga verksamhet, så att den underordnas denna uppgift.

Sovjetrepubliken är belägrad av fienden. Den måste bli *ett enda stort militärläger*, och detta inte i ord utan i handling.

Anpassa alla institutioners arbete efter kriget och lägg om det på militär bog!

¹ Koltjak led ett stort nederlag i januari 1920, tillfångatogs och avrättades.

² Denikin styrkor tvingades till återtåg i november 1919 och hans styrkor råkade i upplösning. I april 1920 flydde Denikin till Storbritannien

Kollegialitet krävs för att lösa de uppgifter arbetarnas och böndernas stat står inför. Men all överdriven kollegialitet, all förvrängd sådan, som leder till formrytteri och oansvarighet, varje förvandling av kollegiala institutioner till pratklubbar är ett ytterst allvarligt ont, ett ont som måste stoppas till varje pris, snarast möjligt, utan att man skyr några medel. Längre än till ett absolut nödvändigt minimum får kollegialiteten inte gå vare sig i fråga om antal kollegiemedlemmar eller effektiviteten i arbetet; "talsjuka" måste förbjudas och åsiktsutbytet ske så snabbt som möjligt och inskränkas till information och precisa praktiska förslag.

Varje gång minsta möjlighet yppar sig bör kollegialiteten inskränkas till en högst kortfattad diskussion av enbart de allra viktigaste frågorna inom minsta möjliga kollegium, medan den *praktiska skötseln* av institutionerna, företagen, arbetet, uppgiften måste anförtros åt *en enda kamrat*, som är känd för fasthet, beslutsamhet, djärvhet och förmåga att sköta praktiska uppgifter och som åtnjuter största förtroende. I varje fall och under alla omständigheter måste kollegialiteten åtföljas av att man ytterst exakt fastställer *vars och ens* personliga ansvar för en *exakt* bestämd uppgift. Oansvarighet som döljs bakom hänvisningar till kollegialiteten är ett mycket farligt ont, som hotar alla utan större erfarenhet av effektivt kollegialt arbete och som på det militära området allt som oftast ofrånkomligen leder till katastrof, kaos, panik, maktsplittring och nederlag.

Ett minst lika farligt ont är jäkt och hugskott i organisationsarbetet. Den omorganisation av arbetet som krävs för kriget får absolut inte leda till att institutionerna omorganiseras och än mindre till att nya i all hast bildas. Detta är absolut otillåtligt, det leder bara till kaos. Omorganisationen av arbetet skall bestå i att verksamheten vid institutioner, som inte är absolut outhärliga, för en tid inställs eller till en viss grad inskränks. Men hela stödarbetet för kriget måste utföras *helt och uteslutande genom de redan befintliga* militära institutionerna genom att de förbättras, stärks, byggs ut och understöds. Att bilda särskilda "försvars-kommittéer" eller "revkomer" (revolutionskommittéer eller revolutionära militärkommittéer) är, för det första, tillåtligt endast i undantagsfall och, för det andra, endast med tillstånd av vederbörande militärmyndighet eller högre sovjetmyndighet samt, för det tredje, endast om det nämnda villkoret uppfylls.

Sanningen om Koltjak och Denikin måste klargöras för folket

Koltjak och Denikin är sovjetrepublikens viktigaste och enda allvarliga fiender. Utan hjälpen från ententen (England, Frankrike och Amerika) skulle de för länge sedan ha brutit samman. Endast ententens hjälp gör dem till en kraft. Inte desto mindre måste de försöka lura folket och tid efter annan låtsas vara anhängare av "demokrati", "konstituerande församling", "folkakt" o. d. Mensjeviker och socialistrevolutionärerna låter villigt lura sig.

Sanningen om Koltjak (och hans tvilling Denikin) har nu helt avslöjats. Nedskjutning av *tio-tusentals* arbetare. Nedskjutning t o m av mensjeviker och socialistrevolutionärer. Prygling av bönderna i hela distrikt. Offentlig prygling av kvinnor. Helt otyglad makt för officerarna och godsägarynglen. Plundring utan ände. Så ser sanningen om Koltjak och Denikin ut. Även bland mensjeviker och socialistrevolutionärer, som själva förrått arbetarna och stått på Koltjaks och Denikins sida, nödgas allt fler erkänna denna sanning.

Att upplysa folket om allt detta måste bli det viktigaste i all vår agitation och propaganda. Det måste göras klart att valet står mellan Koltjak och Denikin å ena sidan och sovjetmakten, arbetarnas makt (diktatur) å den andra; någon medelväg finns inte och kan inte finnas. Särskilt måste vi utnyttja vittnesutsagor av ickebolsjeviker: mensjeviker, socialistrevolutionärer och partilösa, som har varit i de av Koltjak eller Denikin besatta områdena. Må varje arbetare och bonde veta vad kampen gäller, vad som väntar honom om Koltjak eller Denikin segrar.

Arbetet bland de mobiliserade

Till det viktigaste vi måste vinnlägga oss om hör arbetet bland dem som mobiliseras, till stöd för mobiliseringen och bland dem som redan är inkallade. Varhelst det finns inkallade koncentrerade eller garnisoner och särskilt reservbataljoner o d är förlagda, måste kommunisterna och deras sympatisörer mangrant sättas i arbete. De måste alla utan undantag samlas och arbeta, somliga dagligen, andra exempelvis 4 eller 8 timmar i veckan, för att hjälpa till vid mobiliseringen och bland de inkallade och den lokala garnisonens soldater, givetvis på ett noga organiserat sätt, så att den lokala partiorganisationen och militära myndigheten anvisar var och en ett lämpligt arbete.

Partilösa eller medlemmar av annat parti än det kommunistiska är naturligtvis inte i stånd att bedriva ideologiskt arbete mot Denikin eller Koltjak. Men det skulle vara otillåtligt att av det skälet befria dem från allt arbete. Det gäller att försöka hitta alla möjliga medel som gör det till en plikt för hela befolkningen (och i första hand *de mer välsituerade* såväl i städerna som på landsbygden) att i en eller annan form göra en insats för att stödja mobiliseringen eller hjälpa de inkallade.

Medverkan till att på snabbaste och bästa möjliga sätt utbilda de inkallade bör utgöra en särskild kategori hjälpatgärder. Sovjetmakten kallar in alla förutvarande officerare, underofficerare osv. Kommunistiska partiet liksom alla sympatisörer och alla arbetare måste bistå arbetar- och bondestaten genom att, för det första, hjälpa till med att leta upp alla f d officerare, underofficerare m m, som underlåter att inställa sig, och, för det andra, under partiorganisationens kontroll eller i anslutning till den organisera grupper av personer, som teoretiskt eller praktiskt (t ex i det imperialistiska kriget) har fått militär utbildning och kan göra en nyttig insats.

Arbetet bland desertörerna

Den senaste tiden har en klar vändning inträtt i kampen mot deserteringarna. I en rad guvernement har desertörer i massor börjat återvända till armén, och det är ingen överdrift att säga att det strömmar desertörer in i Röda armén. Orsaken är för det första att partikamraterna nu arbetar skickligare och mer systematiskt och för det andra att bönderna allt mer inser att Koltjak och Denikin innebär återupprättandet av en ordning som är värre än tsarismens, återupprättandet av *slaveri* för arbetarna och bönderna, prygel, plundring och skymflig behandling från officerarnas och adelsynglens sida.

Därför måste vi överallt och *med all kraft* satsa på arbetet bland desertörerna och för att återföra desertörerna till armén. Detta är en av de mest primära och angelägna uppgifterna.

På tal om detta. Möjligheten att påverka desertörerna genom att övertyga dem och *framgången* för denna påverkan visar att arbetarstatens inställning till bönderna är helt *speciell* och skiljer sig från godsägarstatens eller kapitaliststatens. Påkens tvång eller hungerns tvång är för de två sistnämnda statstyperna den enda källan till disciplin. För arbetarstaten eller för proletariats diktatur är en annan källa till disciplin möjlig: att arbetarna övertygar bönderna, att det mellan dem ingås ett kamratligt förbund. När man hör ögonvittnen berätta att i det eller det guvernementet (t ex Rjazanguvernementet) tusentals desertörer återvänder frivilligt, att vädjan till "kamrater desertörer" på mötena ibland har en framgång som trotsar all beskrivning, så börjar man få en föreställning om vilken av oss ännu outnyttjad kraft det finns i detta kamratliga förbund mellan arbetare och bönder. Bonden har *fördomar*, som gör honom benägen att stödja kapitalisten, socialistrevolutionären och den "fria handeln", men han har också sunt omdöme, som alltmer driver honom fram mot ett förbund med arbetaren.

Det direkta biståndet till armén

Mest av allt behöver vår armé *förnödenheter*: kläder, skodon, vapen, ammunition. Utarmat som landet är krävs det väldiga ansträngningar för att tillgodose dessa arméns behov, och det enda som räddar Koltjak och Denikin från oundvikligt sammanbrott på grund av brister i försörjningen är den frikostiga hjälp de får från de kapitalistiska rövarena i England, Frankrike och Amerika.

Hur utarmat Ryssland än är, har det dock ännu mycket, mycket stora resurser, som vi hittills inte utnyttjat och ofta inte förmått utnyttja. Ännu finns det många militära förråd som inte upptäckts eller undersökts, stora produktionskapaciteter som förbisets, dels till följd av medvetet sabotage från tjänstemäns sida, dels till följd av formalism, byråkrati, oreda och oskicklighet – alla dessa ”synder från det förflutna” som så ofrånkomligt och hårt betungar varje revolution som tar ”språnget” in i en ny samhällsordning.

Direkt bistånd till armén i detta avseende är särskilt viktigt. De institutioner som sköter detta har särskilt behov av att ”fräschas upp”, få bistånd utifrån, av att arbetare och bönder *på ort och ställe* tar frivilliga, energiska, heroiska *initiativ*.

Alla medvetna arbetare och bönder, alla sovjetfunktionärer måste i största möjliga utsträckning uppmanas att ta sådana initiativ, och vi måste på olika orter och på skilda verksamhetsområden pröva *växlande* former för bistånd åt armén i detta avseende. ”Arbete på revolutionärt vis” förekommer här långt mindre än på andra områden, samtidigt som behovet av ”arbete på revolutionärt vis” här är *mycket större*.

Insamling av vapen bland befolkningen är en integrerande del av detta arbete. Att det i ett land, som upplevt fyra år av imperialistiskt krig och därefter två folkrevolutioner, finns en mängd vapen gömda hos bönderna och bourgeoisin är naturligt, det är en ofrånkomlig utveckling. Men nu, under Denikins hotfulla anstormning, måste vi *med all kraft* bekämpa detta. Den som gömmer eller hjälper till att gömma undan vapen gör sig skyldig till ett svårt brott mot arbetarna och bönderna och förtjänar att bli skjuten, ty det är hans skuld att tusentals och åter tusentals av de bästa rödarmisterna stupar, ofta bara därför att det är brist på vapen vid fronterna.

Kamraterna i Petrograd lyckades leta fram tusentals och åter tusentals gevär när de – på ett strikt organiserat sätt – företog massomfattande husundersökningar. Det övriga landet får inte ligga efter Petrograd, utan måste till varje pris hinna ifatt och gå förbi det.

Å andra sidan råder det inget tvivel om att de flesta gevären göms undan av bönderna, ofta utan någon som helst ond avsikt, utan enbart på grund av en inrotad misstro mot allt som har att göra med ”staten” o d. Eftersom vi har förmått göra så mycket, synnerligen mycket (i de bästa guvernementen) genom *övertygande*, skicklig agitation och ett lämpligt förfaringsätt för att få desertörer att frivilligt återvända till Röda armén, råder det inget tvivel om att lika mycket, om inte mer, kan och måste göras för att få vapnen frivilligt återlämnade.

Arbetare och bönder! Sök reda på gevär som gömts undan och lämna in dem till armén! Därigenom räddar ni er själva från att bli misshandlade, skjutna, pryglade i massor och utplundrade av Koltjak och Denikin!

Inskränkning av det ickemilitära arbetet

För att fullgöra ens en del av det arbete, som i korthet har skisserats här ovan, krävs det allt fler nya medarbetare och detta dessutom ur de mest pålitliga, hängivna och energiska kommunisternas led. Men varifrån skall de tas, när det allmänt klagas över att det råder brist på sådana medarbetare och att de är överansträngda?

I mångt och mycket är dessa klagomål obestriddigen berättigade. Om någon exakt skulle räkna ut hur tung det skikt av avancerade arbetare och kommunister är som med arbetar- och bonde-massornas stöd och sympati har styrt Ryssland de senaste tjugo månaderna, så skulle det förefalla rent otroligt. Och styrt har vi med väldig framgång, under det att vi bygger upp socialism, övervinner oerhörda svårigheter och besegrar de med bourgeoisin direkt eller indirekt lierade fiender som sticker upp huvudet överallt. Och vi har redan besegrat alla fiender utom en, nämligen ententen, den världsdominerande imperialistiska bourgeoisin i England, Frankrike och Amerika. Och vi har redan brutit en av denna fiendes armar, Koltjak. Det enda som hotar oss är hans andra arm – Denikin.

Ny arbetskraft till statsförvaltningen och till genomförandet av den proletära diktaturens uppgifter växer snabbt fram i form av den arbetar- och bondeungdom, som studerar mest uppriktigt, ivrigt och hängivet, smälter de nya intrycken av den nya ordningen, kastar av sig de gamla, kapitalistiska och borgerligt demokratiska fördomarnas skal och stöper sig till ännu ståndaktigare kommunister än den äldre generationen.

Men hur snabbt detta nya skikt än växer fram, hur snabbt det än studerar och mognar i inbördeskrigets och det ursinniga borgerliga motståndets eld, kan det dock inte under de närmaste månaderna förse oss med *färdiga* funktionärer för statsförvaltningen. Men saken gäller ju just de närmaste månaderna, sommaren och hösten 1919, ty ett *avgörande* är nödvändigt i kampen mot Denikin, och det *omedelbart*.

För att få fram ett stort antal utbildade funktionärer till att förstärka det militära arbetet måste vi *reducera* en hel rad grenar och institutioner inom det ickemilitära eller, rättare sagt, inte direkt militära sovjetarbetet, måste vi i denna riktning (dvs reducerande riktning) *omorganisera* alla institutioner och företag, som *inte är absolut oumbärliga*.

Låt oss som exempel ta avdelningen för vetenskap och teknik inom högsta folkhushållningsrådet. Det är en mycket nyttig institution, en som är oumbärlig när det gäller att bygga upp socialismen fullt ut och registrera och fördela alla forskar- och teknikerkrafter på ett riktigt sätt. Men är en sådan institution absolut oumbärlig? Naturligtvis inte. I nuvarande stund vore det rentav brottsligt att till den avdela personer, som kan och måste användas omedelbart för det angelägna och ytterst nödvändiga kommunistiska arbetet i *armén* och *direkt* för armén.

Institutioner och institutionsavdelningar av sådant slag har vi gott om både centralt och ute i landsorten. Eftersom vår strävan är att helt genomföra socialism kunde vi inte underlåta att genast börja bygga upp sådana institutioner. Men vi skulle vara dumskallar eller brottslingar om vi inför Denikins hotfulla anstormning inte förmådde *omgruppera våra led* på ett sådant sätt att allt som inte är absolut oumbärligt *avbryts* eller *reduceras*.

Vi får inte hemfalla åt panik eller organisationsjakt och får inte vare sig omorganisera eller helt stänga några institutioner eller – vilket är särskilt skadligt när det sker i all hast – börja inrätta nya institutioner. Vad vi måste göra är att för tre, fyra, fem månader *avbryta arbetet* vid *alla* institutioner och institutionsavdelningar, centralt och ute i landsorten, som inte är absolut oumbärliga, eller om inte avbryta det helt, så dock *inskränka* det för samma (ungefärligen) tid, inskränka det i mesta möjliga mån, dvs låta endast ett minimum av absolut nödvändigt arbete fortsätta.

Eftersom vårt främsta mål är att genast få fram ett stort antal utbildade, erfarna, hängivna och beprövade kommunister eller sådana som sympatiserar med socialismen för militärt arbete, så kan vi ta risken att för en tid lämna många av de starkt reducerade institutionerna (eller institutionsavdelningarna) *utan en enda kommunist* och låta uteslutande borgerliga medarbetare ta hand om dem. Denna risk är inte stor, eftersom det endast är fråga om institutioner som inte är absolut oumbärliga och även om det blir ett visst avbräck genom att

deras (till hälften avbrutna) verksamhet försvagas, så blir avbräcket inte stort och absolut inte ödesdigert för oss. Ödesdigert kan det däremot bli om vi inte har tillräckligt med energi för att förstärka det militära arbetet, förstärka det omedelbart och avsevärt. Detta måste man klart förstå och dra alla slutsatser därav.

Om varje ledare för ett ämbetsverk eller en ämbetsverks-avdelning i ett guvernement, ett härad o d, om varje kommunistisk cell utan att förlora en enda minut ställer sig frågan: ”Är den-eller-den institutionen absolut outhärlig?”, ”Den-eller-den avdelningen?”, ”Kommer vi att duka under om vi avbryter dess arbete eller minskar det med nio tiondelar och lämnar den helt utan kommunister?” och låter frågan följas av att arbetet snabbt och beslutsamt reduceras och kommunisterna dras bort (tillsammans med sina absolut pålitliga medhjälpare bland sympatisörer eller partilösa), så kommer vi att inom mycket kort tid kunna få fram hundratals och åter hundratals personer för arbete inom arméns politiska avdelningar, till befattningar som kommissarier o a. Och då kommer vi att ha goda chanser att besegra Denikin på samma sätt som vi besegrade den starkare Koltjak.

Arbetet i frontzonen

Frontzonen i Ryska socialistiska federativa sovjetrepubliken har under de senaste veckorna svällt ut rejält och förändrats sällsynt snabbt. Detta är ett förebud om eller en beledsagande omständighet till krigets avgörande stund, dess annalkande slutfas.

Å ena sidan har en vidsträckt frontzon i och vid Ural blivit vår på grund av Röda arméns segrar och upplösningen hos Koltjak och genom revolutionens tillväxt i det koltjak-kontrollerade området. Å andra sidan har ett *ännu större* område blivit frontzon vid Petrograd och i söder på grund av våra förluster, på grund av fiendens väldiga framryckning mot Petrograd och anstormningen söderifrån mot Ukraina och in mot Rysslands centrum.

Arbetet inom frontzonen håller på att få särskilt stor betydelse.

Vid Ural, där Röda armén snabbt rycker fram, finns det en naturlig önskan bland funktionärerna i armén, kommissarierna, de politiska avdelningarnas medlemmar osv och likaså bland de lokala arbetarna och bönderna att slå sig ner i de nyligen erövrade trakterna för att utföra konstruktivt sovjetarbete, en önskan som är desto naturligare, ju större krigströttheten är, ju mer beklämmande bilden är av den förödelse Koltjak har vållat. Men inget kunde vara farligare än att ge efter för denna önskan. Det skulle hota att försvaga vår offensiv, försinka den, öka Koltjaks chanser att återhämta sig. Från vår sida skulle det vara ett direkt brott mot revolutionen.

Under inga omständigheter får någon enda ytterligare funktionär tas från östarmén för lokalt arbete!³ Under inga omständigheter får offensiven mattas av! Den enda chansen till fullständig seger är att befolkningen i Uralregionen, som fått erfara ”koltjakdemokratins” fasor, mangrant deltar och offensiven mot Sibirien fortsätts fram till revolutionens *fullständiga seger* i Sibirien.

Låt organisationsarbetet i Uralregionen bli försenat, låt det bedrivas mindre intensivt med enbart lokala, unga, oerfarna och svaga krafter. Det går vi inte under av. Men av en *försvagning* av offensiven mot Ural och mot Sibirien *går vi under*, så vi måste *stärka* denna offensiv med krafter från de upproriska arbetarna i Ural, med krafter från bönderna i Uralområdet, vilka nu har fått smaka på vad mensjeviken Majskijs och socialistrevolutionären Tjernovs ”konstituerande” löften är värda, vad det verkliga innehållet i dessa löften är, *nämligen Koltjak*.

³ Utom i yttersta nödfall får ingen tas överhuvudtaget, utan folk måste föras över från de centrala guvernementen!

Att försvaga offensiven mot Ural och mot Sibirien skulle vara detsamma som att förråda revolutionen, att svika uppgiften att befria arbetarna och bönderna från Koltjaks ok.

Vid arbete i nyligen befriad frontzon måste man hålla i minnet att den viktigaste uppgiften där är att vinna inte bara arbetarnas, utan också böndernas förtroende för sovjetmakten, att för dem i praktisk handling klargöra att sovjetmakten till sin innebörd är arbetar- och bondemakt och att genast ta ut den rätta kursen, som partiet har gjort sig förtroget med genom erfarenheterna från tjugo månaders arbete. I Ural får vi inte upprepa de misstag som ibland gjorts i Storryssland och som vi snabbt lär oss att undvika.

I frontzonen utanför Petrograd och i den vidsträckta frontzon, som så snabbt och så hotfullt breddat ut sig i Ukraina och i söder, måste absolut allt föras över på krigsfot och allt arbete, alla ansträngningar, alla tankar helt underordnas kriget och endast kriget. Annars går det inte att slå tillbaka Denikins anstormning. Det är klart. Odh detta måste klart förstås och helt omsättas i praktiken.

För övrigt. Utmärkande för Denikins armé är att det finns gott om officerare och kosacker i den". De utgör ett element som i avsaknad av en masskraft bakom sig är ytterst kapabel till snabba räder, äventyrligheter och desperata företag i syfte att utså panik och vålla förstörelse för förstörelsens egen skull.

I kampen mot en sådan fiende är den yttersta militära disciplin och militära vaksamhet nödvändiga. Att försitta tillfället eller tappa huvudet är detsamma som att förlora allt. Varje ansvarig parti- eller sovjetfunktionär måste ta detta med i beräkningen.

Militär disciplin såväl i militära som i alla andra angelägenheter!

Militär vaksamhet och stränghet, fasthet i vidtagandet av alla försiktighetsåtgärder!

Förhållandet till de militära experterna

Den stora sammansvärjning som bröt ut i Krasnaja Gorka och syftade till att utlämna Petrograd åt fienden har på nytt och med särskilt eftertryck fört fram frågan om de militära experterna och om kampen mot kontrarevolutionen i upplandet. Det råder inget tvivel om att livsmedelssituationens och krigslägets skärpning ofrånkomligen leder och inom den närmaste framtiden kommer att leda till att kontrarevolutionärerna (i petrogradsammansvärjningen deltog "Pånyttf ödelseförbundet", kadeter, mensjeviker och högersocialistrevolutionärer; även vänstersocialistrevolutionärer deltog, visserligen enskilt, men likväl) intensifierar sina bemödanden. Lika litet kan det betvivlas att de militära experterna, i likhet med kulakerna, de borgerliga intellektuella, mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, inom den närmaste tiden kommer att bidra med en ökad andel förrådare.

Men det skulle vara ett ohjälpligt misstag och en oförlätlig karaktärslöshet att av den anledningen resa frågan om att ändra grundprinciperna för vår militära politik. Hundratals och åter hundratals militära experter förråder och kommer att förråda oss, och dem skall vi infånga och arkebusera, men tusentals och tiotusentals militära experter har systematiskt och länge arbetat för oss, och utan dem hade vi inte kunnat bygga upp den Röda armé, som vuxit fram ur partisanrörelsen, osalig i åminnelse, och förmått hemföra lysande segrar i öster. Erfarna personer i spetsen för vår krigsledning påpekar helt riktigt att där man strängast driver partiets politik beträffande de militära experterna och partisanmentalitetens utrotande, där disciplinen är hårdast och där det politiska arbetet bland trupperna och kommissariernas arbete sköts mest omsorgsfullt, där är också antalet militära experter som har lust att förråda oss minst, där har dessa minst möjlighet att förverkliga sina avsikter, där finns ingen slapphet inom armén, där är ordningen och andan i den bäst och där vinnas flest segrar. Partisanmentaliteten, spåren, resterna, kvarlevorna av den har vållat vår armé och den ukrainska omätligt mer olyckor,

sönderfall, nederlag, katastrofer och förluster i manskap och materiel än de militära experternas alla förräderier.

Vårt partiprogram har både i den allmänna frågan om de borgerliga experterna och i den speciella frågan om en särskild typ av dem, nämligen de militära experterna, med all exakthet definierat det kommunistiska partiets politik. Vårt parti bekämpar och kommer att ”skoningslöst bekämpa den pseudoradikala, men i själva verket okunniga och förmätta uppfattningen att de arbetande människorna skulle vara i stånd att besegra kapitalismen och det borgerliga systemet utan att lära sig något av de borgerliga experterna, utan att utnyttja dem, utan att genomgå *en långvarig skola* av arbete sida vid sida med dem”.

Samtidigt gör partiet självfallet ”inte den minsta politiska eftergift för detta borgerliga skikt”, partiet slår ner och kommer att ”skoningslöst slå ner varje kontrarevolutionärt försök från dess sida”. När ett sådant ”försök” görs eller framstår som mer eller Mindre sannolikt kräver naturligtvis dess ”skoningslösa nedslående” andra egenskaper än den elevens saktfärdighet och försiktighet som den ”långvariga skolan” kräver och som den fostrar människorna till. Motsättningen mellan inställningen hos personer, som är upptagna av den ”långvariga skolan av arbete sida vid sida” med de militära experterna, och hos dem, som är engagerade i den direkta uppgiften att ”skoningslöst slå ner varje kontrarevolutionärt försök” från de militära experternas sida, kan lätt leda och leder också till friktioner och konflikter. Samma sak gäller de nödvändiga omplaceringarna och ibland förflyttningarna av ett stort antal militära specialister, något som påkallas av det ena eller andra kontrarevolutionära ”försöket” och än mer av stora sammansvärjningar.

Dessa friktioner och konflikter löser vi och kommer vi att lösa partivägen, varvid vi kräver detsamma av alla partiorganisationer och yrkar på att inte det minsta förfång för det praktiska arbetet, inte det minsta söl vid vidtagandet av oundgängliga åtgärder, inte en skymt av tvekan vid tillämpningen av de fastlagda principerna för vår militärpolitik kan tolereras.

Om vissa partiorgan slår an fel ton gentemot de militära experterna (såsom nyligen var fallet i Petrograd) eller om ”kritiken” mot de militära experterna i enstaka fall urartar till ett direkt hinder för det systematiska och ihärdiga arbetet på att dra nytta av dem, rättar partiet genast till och kommer att rätta till dessa misstag.

Det viktigaste och grundläggande medlet för att rätta till dem är att stärka det politiska arbetet inom armén och bland dem som inkallas, att rycka upp kommissariernas arbete i armén, förbättra kvaliteten på dem, höja deras nivå, få dem att i handling genomföra vad partiprogrammet kräver men som alltför ofta genomförs långtifrån tillräckligt, nämligen ”koncentrering av allsidig kontroll över (arméns) befälskåren i arbetarklassens händer”. Kritik mot de militära experterna från utomstående och försök att hjälpa upp saken med ”blixträder” är något alltför lättvindigt och därför hopplöst och skadligt. Må alla som är medvetna om sitt politiska ansvar, som tar bristerna i vår armé hårt gå med i dess led som meniga eller befäl, politiska medarbetare eller kommissarier, må de var och en arbeta – varje partimedlem kommer att finna en plats som passar hans förmåga – inom den militära organisationen för att förbättra den.

Sovjetmakten har länge ägnat den största uppmärksamhet åt att arbetarna och sedan också bönderna, kommunisterna i synnerhet, skall få studera krigskonsten på allvar. Detta sker vid en rad inrättningar, institutioner och kurser, men det som görs är ännu långtifrån tillräckligt. Här finns fortfarande gott om utrymme för personliga initiativ och personlig energi. Särskilt måste kommunisterna ihärdigt lära sig sköta kulsprutor, artilleri, pansar o d, eftersom det är här vårt underläge är mest kännbart och fienden med sina många officerare är mest överlägsen, eftersom det är här en opålitlig militär expert kan vålla stor skada och kommunistens roll är högst viktig.

Kampen mot kontrarevolution i upplandet

Liksom i juli ifjol sticker kontrarevolutionen upp huvudet i vårt uppland, mitt ibland oss.

Kontrarevolutionen är besegrad men långtifrån förintad och drar naturligtvis fördel av Denikins segrar och den förvärrade livsmedelsbristen. Och efter den direkta och öppna kontrarevolutionen, efter de svarta hundradena och kadeterna, vilkas styrka ligger i deras kapital, i deras direkta förbindelser med ententens imperialism och i att de inser diktaturens ofrånkomlighet och är kapabla att förverkliga den (på Koltjaks vis), svansar som vanligt de vacklande, karaktärslösa mensjevikerna, högersocialistrevolutionärerna och vänstersocialistrevolutionärerna, vilka maskerar sina gärningar med ord.

Hys inga illusioner härvidlag! Vi känner till det "näringsmedium" som alstrar kontrarevolutionära förehavanden, revolter, sammansvärjningar m m, vi känner till det mycket bra. Detta medium är bourgeoisin och de borgerliga intellektuella, på landsbygden är det kulakerna och överallt är det den "partilösa" publiken och likaså socialistrevolutionärerna och mensjevikerna. Övervakningen av detta medium måste tredubblas, tiodubblas. Vaksamheten måste tiodubblas, ty kontrarevolutionära försök från det hållet är absolut oundvikliga just nu och inom den närmaste framtiden. I denna grogrund är också upprepade försök att spränga broar, anordna strejker, spiondåd o d naturliga. Alla försiktighetsåtgärder av det mest intensiva, systematiska, återkommande, omfattande och oväntade slag är nödvändiga i alla centra utan undantag, där kontrarevolutionärernas "näringsmedium" har minsta chans att "rota sig".

Beträffande mensjevikerna, höger- och vänstersocialistrevolutionärerna måste de senaste erfarenheterna beaktas. I deras "periferi", bland den publik som dras till dem, har det otvivelaktigt skett en förskjutning från Koltjak och från Denikin mot ett närmande till sovjetmakten. Vi har tagit hänsyn till denna tendens, och varje gång den tar sig det minsta lilla reella uttryck har vi från vår sida tagit vissa steg tillmötes. Denna vår politik kommer vi under inga omständigheter att ändra, och det kommer allmänt sett att utan tvivel ske allt fler "överflyttningar" från den mensjevism och socialrevolutionarism, som lutar åt Koltjak och Denikin, till den mensjevism och socialrevolutionarism, som lutar åt sovjetmakten.

Men just nu håller de småborgerliga demokraterna med socialistrevolutionärerna och mensjevikerna i spetsen, karaktärslösa och vacklande som de alltid är, upp ett finger för att känna varifrån vinden blåser och svänger åt segraren Denikins håll. Särskilt gäller detta beträffande de "politiska ledarna" för vänstersocialist-revolutionärerna, mensjevikerna (i stil med Martov & Co), högersocialistrevolutionärerna (i stil med Tjernov & Co) och deras "litterära grupper" överhuvudtaget, vilkas medlemmar förutom allt annat känner sig djupt kränkta av deras totala politiska sammanbrott och därför känner en nästan outrotlig "dragning" till äventyrligheter mot sovjetmakten.

Man får inte låta lura sig av deras ledares ord och ideologi, deras personliga ärlighet eller hyckleri. Detta är viktigt för deras enskilda biografi. Det är inte viktigt ur politikens synvinkel, dvs vad gäller förhållandet mellan klasserna, förhållandet mellan miljoner människor. "På CK:s vägnar" fördömer Martov & Co högtidligt sina "aktivister" och hotar (hela tiden hotelser!) att utesluta dem ur partiet. Detta undanröjer ingalunda det faktum att "aktivisterna" är de allra starkaste bland mensjevikerna, gömmer sig bakom dem och bedriver sitt arbete för Koltjak och Denikin. Volskij & Co fördömer Avksentiev, Tjernov & Co, men detta hindrar ingalunda de sistnämnda att vara starkare än Volskij, hindrar inte Tjernov att säga: "Om inte vi skall störta bolsjevikerna och göra det nu, vem skall då göra det och när?" Vänstersocialistrevolutionärerna kan "arbeta självständigt" utan någon överenskommelse med reaktionen, med tjernovarna, men i verkligheten är de likadana bundsförvanter till Denikin och likadana brickor i hans spel som framlidne vänstersocialistrevolutionären Muravjov, den

tidigare överbefälhavaren, som av "ideologiska" motiv öppnade fronten för tjeckoslovakerna och Koltjak.

Martov, Volskij & Co inbillar sig stå "över" de båda stridande sidorna, inbillar sig vara i stånd att bilda en "tredje sida".

Denna önskan, även om den skulle vara uppriktig, förblir en illusion hos en småborgerlig demokrat som än idag, 70 år efter 1848, inte har lärt sig ABC, nämligen att i en kapitalistisk miljö endast bourgeoisins diktatur eller proletariatets diktatur är möjlig och inget tredje kan existera. Martov & Co kommer tydligen att dö med denna illusion i behåll. Det är deras sak. Men vår sak är att hålla i minnet att en sådan publik i praktiken ofrånkomligen vacklar, idag åt Denikins håll, i morgon åt bolsjevikernas. Och idag måste vi genomföra *dagens* uppgift.

Vår uppgift är att ställa frågan rakt. Vad är bäst? Skall vi fånga in dem, sätta dem i fängelse eller till och med skjuta hundratals bedragare bland kadeterna, de partilösa, mensjeviker, socialistrevolutionärerna och "motståndarna" mot sovjetmakten (några beväpnade, några sammansvurna och några agiterande mot mobiliseringen som de mensjevikiska typograferna eller järnvägsarbetarna och så vidare), *det vill säga de som är för Denikin?* Eller skall vi låta frågan lösas på så sätt att vi tillåter Koltjak och Denikin slå ned, skjuta ned eller pryglat tusentals arbetare och bönder till döds? Valet är inte svårt.

Så skall man ställa frågan och bara så.

Den som ännu inte har förstått detta eller tillåter sig att gnälla över "orättvisan" i ett sådant beslut skall man strunta i, offentligt förlöjliga och vanhedra.

Total mobilisering av befolkningen för kriget

Sovjetrepubliken är en av världskapitalet belägrad fästning. Rätt att utnyttja den som tillflyktsort undan Koltjak och rätt att överhuvudtaget bo i den kan vi endast tillerkänna dem som aktivt deltar i kriget och på alla sätt hjälper oss. Härav följer att vi har rätt och plikt att mobilisera hela befolkningen för kriget, somliga till militärt arbete i direkt mening och andra till all slags verksamhet som stöder kriget.

För att detta skall kunna genomföras helt krävs en idealisk organisation. Men eftersom vår statliga organisation är långtifrån fullkomlig (vilket är fullkomligt begripligt med tanke på att den är ung och färsk och har extrema utvecklingssvårigheter), skulle det vara ett högst skadligt organisatoriskt illusionsmakeri att genast i stor skala ta itu med att på detta område förverkliga något i full omfattning eller ens något som är mycket omfattande.

Men partiellt kan mycket göras för att komma närmare idealet i detta avseende, och de "initiativ" våra partiarbetare, våra sovjetfunktionärer tar härvidlag är långt, långt ifrån tillräckliga.

Det får här räcka med att ta upp denna fråga och göra kamraterna uppmärksamma på den. Det är obehövligt att komma med några konkreta anvisningar eller antaganden.

Låt oss bara notera att de småborgerliga demokrater som står sovjetmakten närmast och brukar kalla sig socialister, exempelvis vissa "vänster"mensjeviker, särskilt gärna förfasar sig över den enligt deras mening "barbariska" metoden att ta gisslan.

Må de förfasa sig, men utan detta kan krig inte föras, och när faran ökar måste detta medel i alla avseenden användas mer och oftare. Det är t ex inte ovanligt att mensjevikiska eller gula tryckeriarbetare, "administratörer" eller hemliga spekulanter bland de järnvägsanställda, kulaker, den förmögna delen av städernas (och landsbygdens) befolkning förhåller sig till försvaret mot Koltjak och mot Denikin med oerhört kriminell och oerhört fräck likgiltighet, som övergår i sabotage. Man måste göra upp listor över sådana grupper (eller tvinga dem att

själva bilda grupper, där alla går i god för alla) och inte bara sätta dem till att gräva skyttegravar, vilket ibland förekommer, utan också ålägga dem att materiellt hjälpa Röda armén på det mest skiftande och allsidiga sätt.

Rödarmisternas åkrar kommer att bli bättre brukade, rödarmisternas försörjning med mat, tobak och andra förnödenheter kommer att bli bättre organiserad, hotet mot tusentals och åter tusentals arbetares och bönders liv genom någon enskild sammansvärjning osv kommer att minska väsentligt, om vi tillämpar denna metod i större omfattning, mer allsidigt och skickligt.

”Arbete på revolutionärt sätt”

Om vi sammanfattar vad som här sagts kommer vi fram till en enkel slutsats: vad som omedelbart och under de närmaste månaderna krävs av alla kommunister, av alla medvetna arbetare och bönder, av envar som inte vill se Koltjak och Denikin segra, är att de uppådar utomordentlig energi och ”arbetar på revolutionärt sätt”.

Om de svältande, trötta och utpinade järnvägsmännen i Moskva, utbildade lika väl som outbildade, för att bidra till segern över Koltjak kunde sätta igång med ”kommunistiska subbotniker”, arbeta flera timmar i veckan utan lön ända tills total seger vunnits över Koltjak, och därvid utveckla en aldrig tidigare skådad arbetsproduktivitet, mångfalt högre än den vanliga, så bevisar detta att mycket, mycket fortfarande kan göras. Och detta måste vi göra.

Då kommer vi att segra.

RKP(*bolsjevikerna*):s CK

Skrivet senast 3 juli 1919

RKP(*b*):s CK:s *bulletin*, nr 4, den 9 juli 1919

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 39, s 44-63

Lästips

Lenin:

[Brev till arbetarna och bönderna med anledning av segern över Koltjak](#) (aug. 1919)

[Brev till Ukrainas arbetare och bönder med anledning av segrarna över Denikin](#) (dec. 1919)